

Omfattande invandring leder till låg sysselsättningsgrad

Jan Tullberg

Det är ytterst svårt att föra en diskussion om svensk invandringspolitik och dess konsekvenser. Många sakförhållanden är inte tvistiga i sak, men en del måste presenteras mycket tillrättalagt, och annat skall helst inte nämnas alls. Den råder dock enighet om att Sverige för en migrationspolitik med mycket mer omfattande invandring än andra europeiska länder; detta är inte landet lagom.

Arnstberg och Sandelin visar i boken *Invandring och mörkläggning* med klarläggande siffror vad som faktiskt hänt. Gör man ingen förändring av politiken så kommer den nuvarande trenden att fortsätta. Med befintlig invandring blir ”historiska svenskar” (enligt miljöpartistisk vokabulär) en minoritet i Sverige långt före kommande sekelskifte. Den offentliga debatten söker undvika att behandla en sådan kulturell revolution som ett politiskt val, utan istället som ett öde att foga sig i utan knot.

Invandringen betecknas av etablissemangen som öppen och generös, men den får absolut inte beskrivas som en massinvandring. Frågan får inte heller ställas om den är för stor eller skulle kunna bli för stor. Frågan i Agendas TV-debatt: ”Hur stor invandring tål Sverige?” väckte indignation i journalistkåren som anser sig ha rätt att styra debatten bort från olämpliga frågeställningar. Ett ifrågasättande ses som opassande medan önskemål om större offer för medmänskligheten ges medialt utrymme. Ja, ju större invandring desto mer ”berikas” Sverige, så den tillrättalagda frågan är om Sverige tål att inte ha en omfattande invandring som skall ta hand om urbefolkningen.

Det skall också nämnas att det finns grupper som vill öka invandringstakten ytterligare. Centerpartiets Annie Lööf föreslår att ”Nybyggjarlandet Sverige” skall välkomna nybyggare/kolonisatörer så att befolkningen ökar till 40 miljoner innevånare. ”Svenskar utan invandrarbakgrund” blir i det scenariot en minoritet som krymper än snabbare. Också miljöpartiet vill de facto ha fri invandring.

Vad som i hög grad är tvistigt är om en omfattande invandring till Sverige är en synnerligen bra eller en extremt dålig politik. Mot den nuvarande massinvandringen och förslagen på ännu

friare invandring finns ett brett folkligt missnöje som yttrar sig i ett folkflertal som sedan 20 år anser att "Det är en bra idé att ta emot färre flyktingar" och att mellan 64 och 89 procent anser att media "mörkar" sanningsenlig information om invandringen. Sverigedemokraterna har ett väljarstöd kring 10 procent, men ser man på andelen som anser att Sverigedemokraterna har den bästa invandringspolitiken så ligger stödet på 20-25 procent mot 35-40 procent för alla de andra partierna tillsammans. Omkring 40 procent av väljarna är osäkra vilket torde förklaras av den höga nivån på desinformation. Kritiken mot invandringspolitiken underskattas om man endast räknar partisympatisörer till SD utan missnöjet är mycket mer omfattande. Frågan måste ställas varför politikerna för en sådan kontroversiell politik.

Fredrik Reinfeldt bör tas på allvar när han hävdar att arbetslinjen är nyckeln till såväl Sveriges välgång som Alliansens politiska framtid. Här finns ingen konflikt mellan rollerna som partiledare och statsminister. Stefan Löfvén har presenterat en liknande analys. De socialdemokratiska valförlusterna tillskrivs att moderaterna *trianglerade* sig till positionen som "arbetarpartiet" och 2014 ämnar socialdemokraterna återerövra den titeln. Partiets appell är: "jobben, jobben, jobben", vilket konkretiserades på partikongressen som att arbetslösheten till 2020 skall minska till den lägsta i EU, från 8.2 till 4.8 procent (Österrike idag). I runda tal innebär det att skaffa närmare 200.000 nya jobb, en uppgift som Löven beskriver som tuff, men inte omöjlig.

Ser vi bakåt kan det noteras att regeringen Reinfeldt faktisk skapat 200.000 jobb, men detta klassas ändå som ett misslyckande av socialdemokraterna. Regeringens egen betygsättning kan beskrivas som stolt, men inte nöjd. I sin budgetdokumentation 2012 skriver regeringen: "... sysselsättningsgraden enbart till följd av demografiska förändringar skulle ha minskat med drygt 2 procentenheter mellan 2006 och 2011. I själva verket minskade sysselsättningsgraden för gruppen 15-74 år med bara 0,2 procentenheter. Detta illustrerar att regeringens politik bidragit till att ha hållit uppe sysselsättningen väl, särskilt när man beaktar att den demografiska utvecklingen varit ogynnsam." Jobbökningen skulle ha lyckats att pressa ner arbetslösheten ordentligt om det inte vore så att man haft en hög invandring. Detta kan inte förvåna någon ekonom. Om man importerar mer arbetskraft än man skapar nya jobb så ökar arbetslösheten. Regeringen stretar på i en rulltrappa som är på väg i motsatt riktning och noterar att man trots ansträngningar får allt längre avstånd till målet en hög sysselsättningsgrad.

Man skulle kunna förvänta sig att Reinfeldt nu lärt sig läxan och söker undvika en fortsatt ”ogynnsam demografisk utveckling” som motverkar regeringens centrala mål, en framgångsrik arbetslinje. Ingenting tyder dock på en sådan insikt. Inte heller Löfven verkar inse invandringsfrågans betydelse för arbetslösheten. För närvarande har Sverige en invandrarbefolkning som ökar med 65.000 om året. Av dem är minst 60 procent i arbetsför ålder vilket innebär en arbetskraftökning med minst 280.000 personer till år 2020. Därför blir Löfvens svåra uppgift i själva verket mer än dubbelt så svår; det kommer att behövas omkring en halv miljon nya jobb, om han inte tar sig an och omprövar fortsatt massinvandring. Möjligtvis finns det socialdemokratiska funderingar på något smärre initiativ mot arbetskraftinvandringen, men då inte för att skydda svenska jobb, utan för att skydda utländska arbetare från låga löner. Socialdemokraterna är lika tankeförlamade som Alliansen.

De två ledande politikerna liksom deras entourage tycks ha utvecklat ett tunnelseende där invandring inte finns i det ekonomiska siktfältet. De lägger upp en plan för framsteg i den fråga som de ser som viktigast för landet och det egna partiet, en hög sysselsättningsgrad, och sedan tänker de bort den komplikation som helt eliminerar de framsteg som eventuellt görs i ett ökat antal sysselsätta.

Jag måste tillstå att jag inte förstår detta på annat sätt än att ledande politiker drabbats av en mental blockering. Invandringsfrågan har blivit så tabu att det uppstått ett tankeförbud. Invandringen utelämnas och när den inte kan förbises så läggs den till som en oförutsedd händelse. Politikerna är inte nödvändigtvis dumma, men det kan ibland vara slugt att spela så dum att man inte ser ett problem; då är man i alla fall inte direkt lögnaktig eller uppenbart ansvarslös. Ingen kan ju begära att man skall lösa ett problem som man inte ens uppfattat. Om man struntar i att ha pengar kvar till hyran är man ansvarlös, men om man hoppades att några middagsgäster skulle betala ens hyra som gentjänst för middagen tyder det kanske på en människosyn som eventuellt kan rubriceras som naivt optimistisk. Politiker kan överleva med imagen som inkompetent men godhjärtad; tänkte inte på att också de nya invandrarna behöver jobb.

Tränar Löfven på ett framtida tal i vilket han påstår att ett misslyckande med att reducera arbetslösheten, trots allt ändå är något av en framgång? En faktisk arbetslöshet i Sverige på 12 procent 2020 kan presenteras på ett vinklat sätt. Om man räknar bort effekterna av

invandringen, ”en ogynnsam demografisk utveckling”, så blir arbetslösheten bara 7 procent, vilket ju kan ses som ett steg i rätt riktning jämfört med dagens 8.2 procent. Men är det rimligt att diskutera sysselsättning som om invandring hör till en annan dimension, en dimension utan ekonomisk signifikans?

Svenska regeringar har blivit omvalda trots en katastrofal invandringspolitik och det kanske kommer att hända igen. Så länge som de flesta andra partier väljer en liknande linje så kan oförmågan bedömas som normal. Det anses tarvligt att påtala Kejsarens nakenhet och många frågor är mer tilltalande än den smärtsamma uppgiften att ompröva en misslyckad politik. Charaden rullar vidare. Löfven och Reinfeldt tycks lugnt kunna räkna med att media inte konfronterar dem med att den omfattande invandringen pressar upp arbetslösheten till nivåer som tidigare skulle ansetts helt oacceptabla i Sverige.